

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. J. P.**, nar.
bytem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. JMK 40406/2019, sp. zn. S-JMK 23402/2019/OD/VW

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce dostal pokutu jako provozovatel vozidla, které v listopadu 2017 a lednu 2018 neoprávněně parkovalo na chodníku. Magistrát města Brna nezjistil, kdo vozidlo žalobce řídil. Žalobce ale tvrdí, že tu nebyly podmínky, aby mohl zahájit řízení s ním. Žalobce totiž v obou případech sdělil totožnost řidiče písemným podáním odeslaným doporučeně

z Palestiny. Tato podání však nebyla nikdy doručena. Kromě toho žalobce namítá zkrácení svého práva na ústní jednání, které se v dané věci nekonalo.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 8. 11. 2017 v odpoledních hodinách Městská policie Brno („městská policie“) zjistila, že neznámá osoba s vozidlem značky Škoda Octavia (SPZ:) neoprávněně užila chodníku pro chodce v ulici Pellicova v Brně. Stejného přestupku ve stejném místě a se stejným vozidlem se neznámá osoba dopustila také dne 9. 1. 2018. Toto vozidlo provozuje žalobce.
3. Dvěma výzvami datovanými 8. 2. 2018 a 16. 4. 2018 Magistrát města Brna („magistrát“) vyzval žalobce k uhrazení pokuty ve výši 500 Kč za každý ze dvou přestupků. Zároveň jej informoval, že pokud stanovenou částku neuhradí do 15 dnů od doručení výzvy, může magistrátu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. První výzva byla žalobci do datové schránky doručena 9. 2. 2018. Druhá 16. 4. 2018. Protože na ně žalobce nereagoval, magistrát usneseními ze dne 2. 7. 2018 obě věci odložil. Nezjistil totiž skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
4. Následně magistrát zahájil řízení se žalobcem, coby provozovatelem vozidla, který podle § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“) nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 13. 7. 2018 vydal příkaz, kterým žalobci za spáchání obou přestupků uložil pokutu ve výši 2.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Zaslal ho e-mailem, který poté doplnil podáním stejného obsahu odeslaným z datové schránky.
5. V předposlední srpnový den roku 2018 magistrát žalobci oznámil, že dne 3. 10. 2018 bude mimo ústní jednání provádět důkazy. Vyzval jej, aby se v tomto termínu seznámil s podklady rozhodnutí. Poučil ho o souvisejících následcích nesplnění zákonných povinností a nevyužití jeho práv. Vyrozumění žalobci doručil dne 8. 9. 2018. Žalobce se z úkonu omluvil, protože v té době byl v Kosovu („první omluva“). Uvedl, že výzvu obdržel až po odjezdu z ČR. K omluvě doložil kopii stránky pasu se vstupními razítky a seznam osob žádajících o vstup do Kosova. Omluvu zaslal z datové schránky dne 2. 10. 2018, tedy den před konáním správního úkonu. Magistrátu navrhl dodatečné doložení dalších důkazů své nepřítomnosti v ČR, bude-li je magistrát vyžadovat.
6. Následovalo nové vyrozumění magistrátu se stanovením nového termínu dokazování mimo ústní jednání dne 21. 11. 2018 v 8:00. Žalobci bylo doručeno dne 9. 11. 2018. V den, kdy se měl správní úkon konat, přibližně v půl druhé ráno žalobce opět zaslal z datové schránky omluvu z účasti na správním úkonu („druhá omluva“). Uvedl, že tentokrát se nachází na sporném území Republiky Artsakh v Arménii. Zaslání omluvy na poslední chvíli zdůvodnil omezeným přístupem k internetu. Avizoval doložení dalšího důkazního materiálu v podobě cestovních dokladů, výpisů z účtu a dalších dokumentů po svém návratu do ČR. Uvedl také, že vysvětlení již podal a doposud jej správní orgány nevyrozuměly o jejich postupu v souvislosti s tímto vysvětlením. Vyjádřil nesouhlas s dokazováním mimo ústní jednání a navrhl provedení řádného ústního jednání. Požádal o vysvětlení, z jakého důvodu správní orgán nebere v potaz jeho dříve podané vysvětlení. Dokazování mimo ústní jednání proběhlo ve stanoveném termínu bez žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

7. Usnesením ze dne 7. 1. 2019, č. j. ODSČ-93231/18-41 („usnesení magistrátu“), magistrát zamítl žádost žalobce o nařízení ústního jednání. Dospěl k závěru, že nařízení ústního jednání není třeba k uplatnění jeho procesních práv, protože měl dostatek podkladů pro meritorní rozhodnutí. Dodal, že žalobce se nedostavil k provedení dokazování a seznámení s podklady rozhodnutí ani se řádně neomluvil a nezaslal žádné písemné vyjádření. Usnesení žalobci doručil téhož dne.
8. Následujícího dne 8. 1. 2019 vydal magistrát rozhodnutí č. j. ODSČ-93231/18-43 („rozhodnutí magistrátu“), kterým shledal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Magistrát za oba přestupky uložil žalobci pokutu ve výši 2.000 Kč. Poslední den lhůty podal žalobce e-mailem blanketní odvolání proti usnesení magistrátu i proti rozhodnutí magistrátu. Obě odvolání pak zaslal i z datové schránky.
9. V odvolání proti usnesení magistrátu žalobce namítal, že magistrát porušil jeho právo na projednání věci v jeho přítomnosti. Z dokazování mimo ústní jednání se řádně omluvil a zdůvodnil i doložil svou nepřítomnost v ČR. Uvedl, že v nestandardních destinacích, kde se v průběhu řízení pohyboval, mají účastníci při dlouhodobějším pobytu v terénu k dispozici pouze mobilní telefon, nikoliv notebook. Navíc se pohybují v oblastech se slabým telefonním signálem, často bez možnosti připojení k internetu. V těchto situacích pak může dojít k tomu, že je sice možné přechíst mail, případně vstoupit do datové schránky, ale ke zpracování a odeslání dokumentu je nutné vyčkat či sestoupit do lépe vybavených oblastí se silnějším signálem. Žalobce i přes tyto obtíže s magistrátem pravidelně komunikoval.
10. V odvolání proti rozhodnutí magistrátu žalobce uvedl, že do zahraničí a zejména do Arménie jezdí pravidelně z pracovních i osobních důvodů. Vysvětloval, že se často pohybuje v oblastech se špatným přístupem k internetu. Svoji omluvu ze správního úkonu považoval s ohledem na tyto okolnosti za řádnou a včasnou. Uvedl, také, že na obě výzvy z 8. 2. 2018 a 16. 4. 2018 reagoval doporučenými dopisy, ve kterých uvedl, že v inkriminované době měl jeho auto v užívání D. D., nar., trvale bytem Podací lístky a sledovací čísla spolu s fotografií předmětných podání žalobce slíbil správnímu orgánu doložit po svém příjezdu do ČR, protože existují pouze v písemné podobě. Žalobce předpokládal, že správní orgán bude celou záležitost řešit s uvedenou osobou. Proto ve své druhé omluvě žádal o vyrozumění, jaké kroky správní orgán učinil. Závěrem žalobce do merita věci namítal, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupků. Později žalobce doložil avizované podací lístky. Obě doporučená psaní žalobce odeslal z dostatečným předstihem z Palestiny. Tuto formu zvolil, protože v té době měl pouze omezený přístup k internetu pouze z mobilu. V minulosti služeb palestinské pošty také využíval a všechny zásilky byly bez problémů doručeny. Doba doručení do ČR je obvykle maximálně tři týdny.
11. Žalovaný odvolání proti usnesení magistrátu zamítl rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. JMK 40222/2019. Magistrát neměl povinnost nařídit ústní jednání pouze na základě žádosti žalobce. Nepostupoval proto v rozporu s právními předpisy. O zjištěném skutkovém stavu magistrát neměl pochybnosti. Konání ústního jednání by proto bylo nadbytečné.
12. Rozhodnutím z téhož dne pod č. j. JMK 40406/2019 žalovaný zamítl i odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu a toto rozhodnutí potvrdil („rozhodnutí žalovaného“). Poukázal na to, že žalobcem tvrzená podání, která mají obsahovat sdělení totožnosti řidiče

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vozidla, nejsou obsahem spisu a žalobce jejich existenci řádně nedoložil. Podací lístky s označením „.....“ (za situace kdy palestinská pošta nese v angličtině název „Palestine post“) v arabštině ověřitelně neprokazují odeslání písemností. Nedoručení zásilky mohl žalobce reklamovat. Kromě toho je majitelem datové schránky. Je proto zvláštní, že ji nepoužil k odeslání předmětných vyjádření. Sám žalobce uvedl, že do zahraničí cestuje často, jeho nepřítomnost v ČR proto nebyla nahodilá a neočekávaná. Musel vědět o možných kontaktech se správními orgány. Mohl si proto ustanovit zmocněnce. Jeho první omluvu správní orgán akceptoval, druhá však nebyla včasná. Pokud jde o materiální stránku přestupků, žalovaný poukázal na to, že se jednalo o ohrožovací správní delikty a materiální stránka proto naplňuje již vytvoření potenciálně nebezpečné situace.

III. Obsah žaloby

13. Žalobce namítá, že postup žalovaného a magistrátu byl přepjatě formalistický. Správní orgány překročily své pravomoci a rozhodovaly na základě nepodložených domněnek. Žalobce v případě obou přestupků včas reagoval na výzvy magistrátu a písemně sdělil totožnost řidiče vozidla. Písemnosti odeslal doporučeně z palestinského Nablusu. Žalovanému doložil fotografie obálek i podacích lístků, z nichž je jasné, komu je adresoval a čeho se týkají (jsou na nich spisové značky a adresa magistrátu). Žalovaný zpochybňuje věrohodnost těchto podacích lístků, neuvádí však žádné relevantní důvody. Nijak nehodnotí fotografie, které žalobce doložil. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 522/99, ze kterého vyplývá, že obviněný zachová lhůtu pro podání opravného prostředku, pokud prokáže např. fotokopii podaného opravného prostředku a podacím lístkem o doporučené zásilce, že opravný prostředek včas na poště podal a správně jej adresoval. Nehraje roli, kdy nebo zda podání došlo příslušnému státnímu orgánu. Žalobce sice je držitelem datové schránky, ale nemá zákonnou povinnost komunikovat s orgány veřejné moci pouze jejím prostřednictvím. Postupoval tedy podle zákona. Nemůže nést odpovědnost za to, že se jeho podání z Palestiny nedoručily.
14. Dále žalobce nesouhlasí s posouzením otázky včasnosti jeho omluvy z dokazování mimo ústní jednání. Podle žalobce správním orgánům nepřísluší hodnotit, zda jeho cesta do zahraničí byla nahodilá a neočekávaná nebo plánovaná. Žalobce poukázal na to, že do zahraničí cestuje pravidelně. Často se pohybuje v terénu na poválečných územích v rámci své činnosti pro neziskové organizace. Zopakoval problémy ohledně dostupnosti připojení k internetu, s nimiž se na cestách potkává. Má za to, že omluvu zaslal včas a řádně. Důvody své nepřítomnosti v ČR doložil. Magistrát měl ve věci nařídit ústní jednání. I v tomto směru však postupoval formalisticky, protože je zřejmé, že potrestání provozovatele vozidla je pro něj snazší, než zjištění skutečného pachatele.
15. Žalobce avizoval, že soudu doloží smlouvu o výpůjčce vozidla s panem D. D. do konce června 2019. Krajský soud doplňuje, že tak do dnešního dne neučinil. Doložil pouze fotografie jeho palestinských podání spolu s úředním překladem podacích lístků.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími. Na ně již žalovaný reagoval ve svém rozhodnutí. Zopakoval, že pokud žalobce věděl, že bude v době vedení správního řízení dlouhodobě pobývat v zahraničí, bylo jistě vhodné, měl učinit taková opatření, aby předešel možným problémům s doručováním a odesíláním

Shodu s prvopisem potvrzuje:

písemností. Žalobce mohl ke komunikaci se správními orgány využívat i zahraniční poštu, přestože je držitelem datové schránky. Měl ale zvážit, zda je takový způsob v dané situaci vhodný a spolehlivý. Jak se ukázalo, v tomto případě tomu tak nebylo, protože se zásilky z Palestiny nedoručily.

V. Replika žalobce

17. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou. Opět namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi důkazy ohledně odeslání vyjádření z Palestiny, které žalobce v řízení předložil. Má za to, že žalovaný nevyvrátil pravost palestinských podacích lístků. Není věcí správních orgánů hodnotit, zda si žalobce měl zvolit zástupce. Jedná se o jeho právo, nikoliv povinnost. Stejně jako je jeho právem volit formu odeslání podání. Vyrozumění o dokazování mimo ústní jednání žalobce obdržel až po jeho odjezdu z ČR. Omluvil se pouze dvakrát v rozmezí šesti týdnů. Správnímu orgánu žalobce nabízel doložení dalších důkazů o své nepřítomnosti v ČR, které ale správní orgán nevyžadoval. Navíc žalobce žalovaného dvakrát informoval, že mu již sdělil totožnost řidiče. Bylo proto namístě, aby správní orgán žalobce upozornil, že požadované vysvětlení neobdržel. Do zániku odpovědnosti za přestupek v té době zbýval více než rok a žalobce po celou dobu řízení se správními orgány spolupracoval. Nelze proto tvrdit, že by postup žalobce byl obstrukční.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože s tím obě strany souhlasily.
19. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
20. Žaloba *není důvodná*.
21. Žalobce uplatňuje v zásadě dvě žalobní námítky. První souvisí s tím, že žalovaný podle žalobce neprávem zpochybňuje autenticitu podacích lístků, kterými žalobce dokládal, že magistrátu včas sdělil totožnost řidiče jeho vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce tedy v podstatě namítá, že tu vůbec nebyly podmínky pro vedení řízení o přestupku s ním samotným coby provozovatelem vozidla. Krajský soud se nejprve vypořádá s touto námitkou. Pak přistoupí k posouzení druhé žalobní námítky, v jejímž rámci žalobce tvrdí, že mu správní orgány znemožnily se osobně účastnit správního řízení.

a. Nedoručení žalobcova sdělení o totožnosti řidiče vozidla a jeho vliv na zákonnost rozhodnutí

22. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní pokračování komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze *pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku* a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

23. Pokud by žalobce magistrátu sdělil totožnost osoby, která řídila vozidlo v době, kdy došlo ke spáchání přestupků, a magistrát by přesto zahájil řízení s žalobcem coby provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, dopustil by se vážné procesní vady. Zahájení řízení se žalobcem či jeho případné potrestání by nesplňovalo zákonné podmínky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018-25).
24. V případě žalobce k takovému pochybení ale nedošlo. Žalobce tvrdí, že na obě výzvy žalovaného k uhrazení pokuty nebo sdělení totožnosti řidiče reagoval písemností odeslanou prostřednictvím palestinské pošty. Toto tvrzení prokazuje fotografií obálek obsahující jeho podání spolu s fotokopii podacích lístků. Autenticitu těchto podacích lístků žalovaný zpochybňuje. Uvádí, že ani jednu z předmětných zásilek neobdržel. A žalobci vyčítá, že k odeslání písemností nevyužil datovou schránkou, kterou disponuje. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že zpochybňování pravosti podacích lístků z palestinské pošty, nebylo na místě. Tvrzení žalovaného v tomto směru nejsou dostatečně podložena. To však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Podstatné je, že magistrát tyto zásilky nikdy neobdržel a listiny obsahující sdělení totožnosti řidiče, se tak nestaly součástí spisu. Magistrát z nich proto nemohl vycházet.
25. Sice platí, že v souladu s § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004., správní řád, který upravuje počítání času, „je lhůta k provedení určitého úkonu ve správním řízení zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě [...]“
26. Zároveň však podle § 37 odst. 5 správního řádu je podání učiněno dnem, kdy došlo věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Podrobným výkladem těchto dvou ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 126/2019-21. Dospěl v něm k závěru, že „[z] jazykového znění § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu nikterak nevyplyývá, že by se podání mělo v rozporu s textem § 37 odst. 5 správního řádu považovat za učiněné i v případě, že držitel poštovní licence adresátovi zásilku nedoručí, a podání se tak do dispozice správního orgánu vůbec nedostane“ (viz bod 9 rozsudku). Nejvyšší správní soud zde poukázal na to, že využitím poštovního přepravce k odeslání zásilky vzniká mezi podatelem a poskytovatelem poštovních služeb dvoustranný soukromoprávní vztah. Pokud poskytovatel poštovních služeb nesplní svůj závazek doručit zásilku, má podatel (na rozdíl od adresáta) možnost zjistit, že nastal problém s doručováním. Tento problém může řešit reklamací, která může případně vést k objevení zásilky a jejímu následnému doručení. V případě, že odesílatel s reklamací neuspěje, ale zároveň dokáže řádně doložit odeslání zásilky, má podle Nejvyššího správního soudu možnost požádat o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu.
27. Přestože v citovaném rozsudku šlo o Českou poštu, lze jeho závěry aplikovat i na případ žalobce, který k odeslání svých podání využil služeb zahraničního poštovního přepravce. Krajský soud považuje za zbytečné zabývat se otázkou pravosti palestinských podacích lístků. Jedinou skutečnost, kterou tyto podací lístky dokládají, je včasné odeslání žalobcových podání. To však není pro věc důležité. Podstatné je naopak to, že ani jedna ze zásilek, které žalobce z Palestiny údajně poslal, do ČR magistrátu nedošla. Zároveň je zřejmé, že žalobce neučinil žádné kroky k nápravě. Nedoručení zásilek u palestinské pošty

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nereklamoval, ani nepožádal magistrát o prominutí zmeškání úkonu. Za této situace je to pak skutečně žalobce, kdo musí nést negativní důsledky své volby upřednostnit využití služeb palestinské pošty před odesláním písemnosti z datové schránky, ať jej k tomu kroku vedly jakékoliv důvody. Zvolený postup žalobce měl za následek, že magistrát nemohl zjistit pachatele přestupků. Žalobce magistrátu totožnost řidiče vůbec nesdělil (učinil tak poprvé až v rámci odvolání) a magistrát nedisponoval jinými prostředky k jeho zjištění.

28. Žalobce v této souvislosti dále namítal, že nemohl vědět o nedoručení jeho podání magistrátu. Přitom magistrát opakovaně upozorňoval, že své vysvětlení již podal. Magistrát na to ale nijak nereagoval a nesdělil žalobci, jak s jeho vyjádřeními naložil a jaké kroky podstoupil vůči osobě, kterou žalobce poznačil za řidiče jeho vozidla. Tento argument však krajský soud považuje za účelový.
29. Ve výzvách k uhrazení pokuty nebo sdělení totožnosti řidiče magistrát žalobce poučil, že pokud pokutu neuhradí a zároveň magistrát nezjistí po učinění nezbytných kroků osobu pachatele přestupku, zahájí řízení se žalobcem. V příkazu, proti kterému žalobce podal včasný odpor, magistrát jasně uvádí, že žalobce po obdržení těchto výzev ve stanovené lhůtě neuhradil pokutu, ani nesdělil údaje o totožnosti řidiče. Proto magistrát ve vztahu k nezjištěnému řidiči věc odložil. Již z příkazu pak muselo být žalobci zřejmé, že jeho dopisy magistrát pravděpodobně neobdržel. Žalobce však přesto nevyvinul žádnou snahu k objasnění této situace. V rámci celého správního řízení magistrátu nezaslal žádné své stanovisko, ani nežádal o nahlížení do spisu, aby ověřil, zda žalobcem zasláná podání, jsou jeho součástí.
30. Teprve ve své druhé omluvě zmiňuje, že požadované vysvětlení již podal a doposud nebyl žádným způsobem vyrozuměn o postupu správního orgánu na jeho základě. Nijak blíže však nerozvádí, jaké vysvětlení má na mysli a co vůbec obsahovalo. To, že obsahem předmětných vyjádření mělo být sdělení totožnosti řidiče, žalobce z nepochopitelných důvodů odkryl až v podaném odvolání. Je proto naopak pochopitelné, že magistrát na toto tvrzení nereagoval. Nemohl totiž vědět, o jakém vyjádření žalobce mluví. O tom, že totožnost řidiče magistrát nezjistil a obě věci vůči němu odložil, žalobce informoval v příkazu. Samotné usnesení o odložení věci magistrát neměl povinnost zasílat žalobci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, čj. 10 As 241/2019-36).
31. Žalobce proto nevyužil možnost sdělit žalovanému totožnost řidiče vozidla. A magistrát neměl jinou možnost, jak ji zjistit. Žalobce proto musí nést odpovědnost za přestupek coby jeho provozovatel.

b. Nenařízení ústního jednání a provedení dokazování mimo ústní jednání bez přítomnosti žalobce

32. Další námitka žalobce směřuje proti tomu, že magistrát neakceptoval jeho omluvu z dokazování mimo ústní jednání a zároveň nevyhověl jeho návrhu na nařízení ústního jednání.
33. Podle § 80 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich správní orgán *může* nařídit ústní jednání. Nařízení ústního jednání je podle § 80 odst. 2 obligatorní buď na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv anebo i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, případně, je-li obviněným mladistvý.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

34. Obviněný z přestupku proto nemá bezpodmínečné právo na nařízení ústního jednání ve věci jeho obvinění z přestupku vždy, když o něj požádá. Má jej pouze tehdy, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv případně k náležitému zjištění skutkového stavu. Toto právo totiž není samoúčelné. Jeho smyslem je poskytnout obviněnému možnost bránit se proti vzneseným obviněním. Žalobce však k uplatnění jeho práv měl dostatečný prostor i bez konání ústního jednání. Tento prostor nevyužil.
35. Magistrát žalobce dvakrát pozval k dokazování mimo ústní jednání. Žalobce se dvakrát omluvil, protože se v té době nacházel v zahraničí. První omluvu magistrát akceptoval, druhou však nikoliv, protože ji žalovaný zaslal až v den konání správního úkonu. V postupu magistrátu krajský soud neshledává pochybení. Omluva zasláná pouze několik hodin předem skutečně není včasná. Je sice možné, že žalobce měl při svém pobytu v zahraničí ztížený přístup k internetu. Věděl však, že s ním správní orgán vede správní řízení, protože příkaz dostal ještě předtím, než vycestoval do Kosova. A neměl žádný problém se včasným podáním odporu (a ani jiných opravných prostředků později během řízení). Za těchto okolností měl počítat s tím, že jej správní orgán bude kontaktovat. Bylo proto na něm, měl-li zájem účastnit správních úkonů, aby si k tomu vytvořil podmínky.
36. Správní orgán stanovil termíny dokazování mimo ústní jednání v rozmezí zhruba šesti týdnů. Žalobce o tom informoval s dostatečným předstihem. Jedná se o adekvátně dlouhou dobu, během které žalobce mohl podniknout patřičné kroky, aby svou účast na konání tohoto úkonu zajistil buď osobně, anebo prostřednictvím zmocněnce. Využití zmocněnce je samozřejmě jeho právo, nikoliv povinnost. Stejně tak je jeho právem, nikoli povinností účastnit se dokazování a seznámení s podklady rozhodnutí. Magistrát mu v realizaci těchto práv nebránil. Jeho postup krajský soud nepovažuje za formalistický. Chtěl-li žalobce svá procesní práva realizovat, měl k tomu činit aktivní kroky v součinnosti se správním orgánem a ne pasivně čekat na nařízení termínu správního úkonu na dobu, kdy se mu to bude hodit. Pokud by žalobce skutečně měl zájem osobně se účastnit dokazování, minimálně by ve svých omluvách magistrátu napsal, kdy se vrátí do ČR. To však ani jednou neudělal.
37. Krajský soud nevidí žádný potenciální přínos pro uplatnění práv žalobce či pro řádné zjištění skutkového stavu, pokud by se ústní jednání konalo. Ostatně ani žalobce svou žádost o jeho nařízení nijak blíže nezduodnil. Ve svých omluvách pokaždé pouze avizoval doložení dodatečných důkazů o své nepřítomnosti v ČR (letenky, výpisy z účtů). Neuváděl však, že by chtěl dokládat jakékoliv důkazy ohledně toho, o co tady primárně jde, tj. jeho viny za spáchání přestupku. Ve druhé omluvě pak odkazoval na své vyjádření, které magistrátu údajně poslal. Až v odvolání však vysvětluje, že toto vyjádření mělo obsahovat sdělení totožnosti řidiče jeho vozidla v době spáchání přestupků. Krajský soud však nevidí jediný objektivní důvod, který by žalobci bránil poslat toto vyjádření písemně v průběhu správního řízení, či alespoň blíže ve svých omluvách přiblížit jeho obsah. V žalobě žalobce zcela nově avizoval doložení smlouvy o výpůjčce jeho vozidla panu D. D. To však nejenže do dnešního dne neudělal, ale o existenci této smlouvy se nezmiňoval v rámci celého správního řízení. Správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč konání ústního jednání nebylo v tomto případě nezbytné.
38. Pokud tedy správní orgány za výše uvedených okolností rozhodly ve věci bez nařízení ústního jednání, neporušily čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Listinou zaručenému právu na projednání věci v přítomnosti obviněného postačuje možnost jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje:

před krajským soudem, kterou krajský soud žalobci nabídl. Ten jí však opět nevyužil a souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání.

39. Námitka žalobce, že mu správní orgány znemožnily účastnit se ústního jednání o jeho přestupku a že neprávem neakceptovaly jeho omluvu z dokazování mimo ústní jednání, proto není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 26. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: